

Gijsbert

hoort het gras
groeien

Buurman langoor

Op sommige middagen speelde Gijsbert wel eens een deuntje op zijn fluit in de moestuin, voor de bloemen en planten.

‘Weet je’, vertelde hij me een keer, ‘planten kunnen wel degelijk horen, ook al hebben ze een heel ander soort oren dan jij of ik!’ Hij dacht even na en vervolgde: ‘En volgens mij vinden ze het leuk als ik muziek voor ze maak.’

‘Dat denk ik ook’, zei ik. Als hij niet zo klein van stuk was geweest, had ik hem toen het liefst even omhelsd, zo mooi vond ik wat hij daar zei.

Toen hij op een dag weer muziek zat te maken voor de planten in onze tuin, onderbraken de kruidenkabouters hun werkzaamheden. Ze kwamen dichterbij om naar het vrolijke melodietje te luisteren en misschien zelfs een dansje te wagen. Ze hadden het heel gezellig samen, tot er plots – uit het niets – een luide stem klonk.

‘Bravo!’

De schuwe kruidenkabouters schrokken daar zo van dat ze zich zo snel ze konden uit de voeten maakten. *Roetsj*, verdwenen ze tussen de perken.

'Bravissimo! Heel mooi!'

Het was de grote haas die op z'n dooie gemak over het tuinpad kwam aanhuppelen en uiteindelijk naast Gijsbert ging zitten.

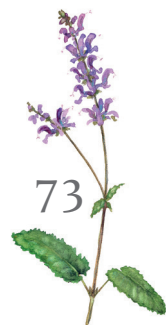
De haas woonde in het graanveld dat achter ons tuinhek ligt. Gijsbert kende niemand die zulke sierlijke sprongen kon maken als hij.

Gijsbert had groot ontzag voor de haas. Niet dat hij ooit met hem gepraat had. Maar hij had wel een aantal keren vanaf het tuinhek toegekeken hoe de haas van hot naar her door het veld heen zoefde. En iedere keer vond hij het weer machtig mooi om te zien.

Als de haas wilde kon hij over de graanhalmen heen springen en op die manier de vos te slim af zijn. Wat een durfal!

Gijsbert wist niet wat hem overkwam: diezelfde haas zat nu gewoon naast hem in de moestuin.

'Na een inspannende dag doet een beetje muziek je goed', zei de haas, terwijl hij zijn enorm lange benen uitstreekte.

Vervolgens snuffelde hij uitgebreid aan de slabladeren.

‘Wat een heerlijk groen spul heb je hier, buurman. Onbegrijpelijk dat ik je niet eerder heb opgezocht.’

De neus van de haas bewoog zich alsmaar op en neer, op en neer, op en neer. Net als de naald van een naaimachine. Hoe langer Gijsbert ernaar keek, hoe meer zijn eigen neus begon te kriebelen.

Uiteindelijk vatte hij moed en zei opgetogen: ‘Wat een heerlijk gevoel moet dat zijn, zo kriskras door het veld te rennen.’

‘Nou en of!’ bevestigde de haas. ‘Je mag wel een keertje mee op mijn rug als je dat leuk vindt.’

‘O, echt?’ Gijsbert raakte helemaal enthousiast. ‘Nu meteen?’

‘Nee’, antwoordde de langoor, ‘nu ben ik veel te moe.’ Hij snuffelde aan het loof van de wortels. ‘Maar als je wat avondeten voor me hebt, dan zou ik misschien...’

Gijsbert wachtte het einde van de zin niet af. Hij rende door de bedden en verzamelde allemaal sla, spinazie, koolbladeren, wortelen en andere groenten.

Hij rukte en plukte, sjarde en trok, en sjouwde

zich rot. Tot er uiteindelijk een hele berg groente voor de haas lag.

'Dat noem ik nog eens gastvrijheid, kleintje', zei buurman langoor prijzend en begon te eten.

De grote hazentanden vermaalden de ene wortel na de andere. En ook de sla, spinazie en de andere groenten waren binnen de kortste keren verdwenen – tot er uiteindelijk niets meer van de enorme groenteberg over was.

Gijsbert wachtte ongeduldig af.

‘Hmmm’, steunde de haas voldaan terwijl hij met zijn poten zijn gezicht schoonpoetste. ‘Zo, dat was lekker!’ ‘En? Mag ik nu een rondje rijden op je rug?’ vroeg Gijsbert verwachtingsvol.

De haas boog een paar keer door zijn knieën en krabde zich achter zijn grote oren.

‘Goed dan’, zei hij. ‘Nu jij me zo hartelijk hebt onthaald, moet ik me ook aan m’n belofte houden.’ Hij strekte nog een keer zijn lange benen uit – of *achterpoten* zoals je die bij een haas noemt – en stak een poot uit naar Gijsbert. ‘Klim maar op mijn rug!’

‘Joehoe!’ juichte Gijsbert opgetogen. Hij zat nog niet of

daar gingen ze al met grote sprongen het tuinpad af. Ze verdwenen tussen de latten van de omheining door, het graanveld in.

